

Без сну ворочавшись, якось одної нічки...

Сааді

* * *

Без сну ворочавшись, якось одної нічки
Почув я бесіду метелика та свічки:

"Люблю, аж крилечка обпалюю, а ти
Чом плачеш, свічечко? Скажи, оповісти!"

І та відказує: "Тяжка у мене туга:
Від мене віск біжить, я остаюсь без друга!"

Він був утіхою найкращою мені,
Без нього, як Фархад, я тану на вогні!"

І поки мовила, гарячих сліз потоки
Весь час мережили її пожовклі щоки.

"Згаси, охвастуку, свою любовну хіть,
Коли не вивчився змагатися й терпіть!"

Ти ухиляєшся від полум'я, гультаю,
А я стою й горю... і до кінця згоряю.

Опікся трішечки — і вже тебе лови!
А я у полум'ї від ніг до голови.

Ти не вважай на блиск, не задивляйся на вроду.
Глянь, як я мучуся і сльози ллю, як воду!"

Ще невеликий шлях пройшла по небу ніч,
А мила дунула й палку спинала річ.

Та свічка й поночі тихенько шепче-плаче:
"Отак кінчається кохання в нас, юначе.

Як забажається збагнуть його колись,
Зустріти смерть свою із радістю навчись!"

Коли закоханий, живи в труді, в біді!
Від криводушності звільняйся, як Сааді.

Так просто, зопалу, у море не пускайся!
А пустишся, увесь його вітрам віддайся!